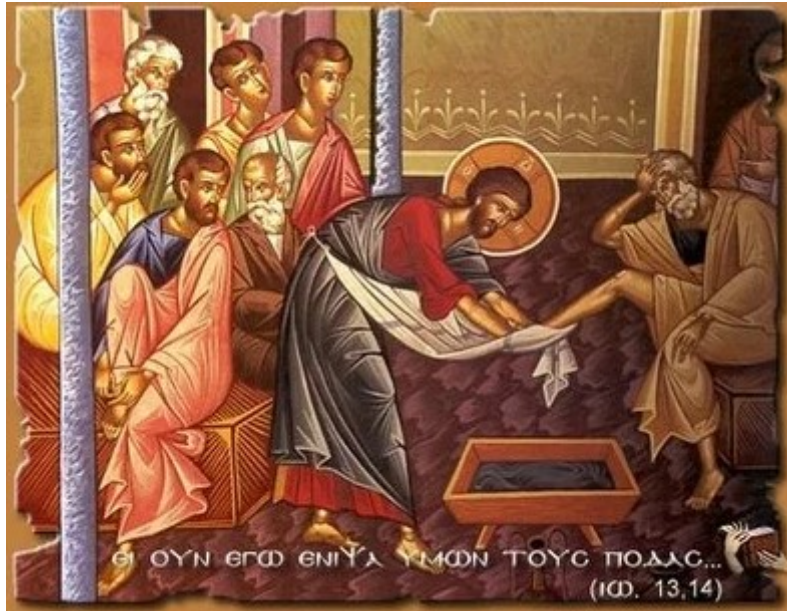


Μεγάλη Πέμπτη: Τὸ Ὑπερῶν (Gillet Lev Fr.(1893- 1980)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη](#)



Ἡ Μεγάλη Πέμπτη μᾶς εἰσάγει στὸ Πασχάλιο μυστήριον, καὶ συγκεκριμένα στὸ πρῶτο μέρος του.



Στῆ Θεία Λειτουργία διαβάζουμε τὸ ἀποστολικὸ ἀναγνώσμα ἀπὸ τὴν Α΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή, στὴν ὁποία ὁ ἀποστολὸς Παῦλος περιγράφει τὴν παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας: «Ἀδελφοί, ἐγὼ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῇ νυκτί, ἣ παρεδίδοτο ἔλαβεν

ἄρτον...».

Τὸ εὐαγγελικὸ ἀναγνώσμα ἀποτελεῖ παράθεση πολλῶν κειμένων μὲ θέματα τὸ Συμβούλιο τῶν Ἀρχιερέων, τὸ μύρο τῆς Βηθανίας, τὴν προετοιμασίαν τοῦ Πάσχα, τὸ πλύσιμο τῶν ποδιῶν τῶν μαθητῶν, τὴν παράδοση τοῦ Μυστηρίου τῆς Εὐχαριστίας, τὴν ἀγωνίαν στὴ Γεθσημανή, τὸ προδοτικὸ φιλὶ τοῦ Ἰούδα, τὴ σύλληψη τοῦ Ἰησοῦ, τὴν ἀνακρίσιν στὴν αὐλὴ τοῦ ἀρχιερέως, τὴν ἄρνησιν τοῦ Πέτρου καὶ τέλος τὴν παράδοση τοῦ Κυρίου στὸν Ρωμαῖο διοικητή.

Ἐπὶ ἔδῳ μίαν φράσιν καίριας σημασίας πάνω στὴν ὁποία ἀξίζει νὰ στοχαστοῦμε: Εἶναι τὸ «γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ», ὅταν ὁ Ἰησοῦς αἰσθάνεται τὴν ἀνθρώπινον φύσιν Του νὰ κλονίζεται καὶ ὁ ἰδρώτας του γίνεται «ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος», ὅταν ὅλες οἱ ὀδύνες τοῦ Πάθους ἀνακεφαλαιώνονται ἐνώπιόν Του («τὸ ποτήριον»). Δὲν πρόκειται μόνο γιὰ τὰ σωματικὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον, ἀλλὰ καὶ, ἐξαιτίας τῆς ἀπειρῆς εὐαισθησίας καὶ τῆς τελειότητος τῆς ἀνθρώπινον φύσιν Του, καὶ ἡ φυσικὴ ταλαιπωρία ἦταν ἀσύγκριτα πρὸ ὀδυνηρῆ ἀπὸ αὐτὴ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Πρόκειται κυρίως γιὰ τὴ μύχια, ἀπερίγραπτα ἐπώδυνη ἐπαφὴ μὲ ὅλες τὰς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Εἰσβάλλουν μέσα Του σὰν μίαν φρικτὴν λέπραν, σὰν μίαν σήψιν ποὺ τὸν διαβρώνει καὶ τὸν καίει – χωρὶς σὲ καμία περίπτωσιν νὰ τὸν σπιλῶναι. Ἡ φιλαυτία μας, ἡ ἀπιστία μας, ἡ ἀκαθαρσία μας, ἡ σκληρότητά μας, τὸ μίσος καὶ ἡ προδοσία, ὁ ὕπνος καὶ -σὲ λίγο- ἡ ἐγκατάλειψιν τῶν ἰδίων τῶν φίλων Του, ὅλα εἶναι ἐκεῖ, μπροστὰ Του, εἶναι γι' Αὐτόν. Κατὰ μίαν ἔννοιαν βρίσκονται μέσα Του, στὴ θέσιν τῆς ἀφατῆς εἰρήνης στὴν ὁποία διατηροῦνταν. Χωρὶς ἀμφιβολίαν τίποτε δὲν ἀλλοιώνει τὴ μακάριαν θεὰ καὶ ὑποστατικὴν ἔνωσιν μὲ τὸν Πατέρα, τὰ ὁποία ἀπολαμβάνει ἡ θεία φύσιν Του. Ἡ ἀνθρώπινον φύσιν ὅμως γεύεται μὲ ἀπειρὴ ἔντασιν τὴν ἐπαφὴν μὲ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἐνοχίαν. Ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἔνοχος, ἀλλὰ βιώνει ὅλη τὴν ἐνοχίαν τοῦ κόσμου. Καὶ ἐπειδὴ βιώνει τὴν ἐνοχίαν, πρέπει νὰ βιώσῃ καὶ τὴν ἐμπειρίαν τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὸν Πατέρα. Ἡ ἀπολυτὴ ἀγιότης τοῦ Θεοῦ δὲν ἀνέχεται κανένα ῥύπον. Κάθε ἁμαρτία ἀπορρίπτεται ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγιότητα στὸ σκότος τὸ ἐξώτερον καὶ, δεδομένου ὅτι ὁ Ἰησοῦς πῆρε ἐπάνω Του ὅλον τὸν ὄγκον τῆς ἁμαρτίας, γνωρίζει καὶ ὁ ἴδιος τὸν ὠκεανὸν τοῦ σκοτοῦς. Ὁ Υἱός, ἡ Εἰκόνα καὶ ὁ Λόγος τοῦ Πατρός, νιώθει γιὰ μίαν καὶ μοναδικὴν φορὰ τὴν ἀνθρώπινον φύσιν Του νὰ γίνεται ξένη πρὸς τὸν Πατέρα, ἀντιθετὴ πρὸς τὸν Πατέρα, στὸ μέτρο ποὺ ταυτίζεται μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Ἐπὶ ἔδῳ ἕνα ξερίζωμα πρὸς τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν θάνατον. Καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνίαν, καθένας μας ἔχει τὸ μερίδιόν του...

Ἡ ἀκολουθία τῶν Δώδεκα Εὐαγγελίων, ποὺ θεωρεῖται χαρακτηριστικὴ τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ἀνήκει στὴν πραγματικότητα στὴ Μεγάλην Παρασκευήν. Θὰ μιλήσουμε λοιπὸν γι' αὐτὴν στὸ ἐπόμενον κεφάλαιον.

Πρὶν ὅμως δοῦμε τί συμβαίνει μέσα στὸ Ἐπερῶν τῆς Ἱερουσαλήμ, ἅς ρίξουμε μίαν

ματιὰ στὸ δωμάτιο. Ὁ Κύριος στέλνει μήνυμα στὸν ἰδιοκτήτη τοῦ δωματίου: «Πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα μετὰ τῶν Μαθητῶν μου». Εἶναι μια φράση ποὺ ἀπευθύνεται πρὸς τὸν καθένα μας. Κάθε Πάσχα ὁ Ἰησοῦς ἐπιθυμεῖ ἰδιαιτέρως νὰ ἔρθει μέσα μας καὶ νὰ γιορτάσει πνευματικὰ τὸ Πάσχα στὴ δική μας ψυχὴ. Ἀκόμη καὶ πέρα ἀπὸ τὴν Πασχαλινὴ περίοδο, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Κύριος Ἰησοῦς κόβει καὶ μοιράζει στὴν τράπεζα Τοῦ τὸν Ἄρτο, ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ Σώματός Του, καὶ προσφέρει τὸν Οἶνο, ποὺ εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ Αἵματός Του, τελεῖ τὸν Μυστικὸ Δεῖπνο στὸ δικὸ μας ἐσωτερικὸ Ὑπερῶ.

Ἄς προσθέσουμε ἐδῶ ὅτι κάθε ψυχὴ ἔχει, κατὰ κάποιον τρόπο, τὰ δικά της μυστικὰ δωμάτια, ὅπου μαζεύονται ἡ σκόνη καὶ τὰ σκουπίδια, δωμάτια ποὺ προτιμοῦμε νὰ μὴν ἀνοίγουμε σὲ κανέναν. Ὑπάρχει πάντα ὁ κίνδυνος νὰ θεωροῦμε τὴ Θεία Εὐχαριστία μια «ἐπίσκεψη φιλοφρόνησης» ἔκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅποτε φροντίζουμε νὰ Τὸν δεχθοῦμε «στὸ σαλόνι», ἐνῶ ἀντιθέτως τὰ ὑπόγεια τῆς ψυχῆς καὶ οἱ ἀποθηκὲς της εἶναι ὁ χῶρος ὅπου θὰ πρέπει νὰ Τὸν ὀδηγήσουμε.

Καὶ κάτι ἀκόμη. Πέρα ἀπὸ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, πέρα ἀπὸ τὴν ὁρατὴ Εὐχαριστία, ἔχουμε κάθε μέρα καὶ κάθε στιγμή τὴ δυνατότητα νὰ τελοῦμε στὸ μυστικὸ Ὑπερῶ τῆς ψυχῆς μας ἕνα Πάσχα ἀόρατο καὶ σιωπηρό. Μποροῦμε, κάθε φορὰ ποὺ θὰ τὸ θελήσουμε, νὰ δεχθοῦμε μέσα μας τὸν Κύριο καὶ νὰ Τοῦ ἐπιτρέψουμε νὰ γίνῃ, ἐν πνεύματι, ἡ τροφή μας. Καὶ γι' αὐτὸν τὸν ἐσωτερικὸ καὶ πνευματικὸ Μυστικὸ Δεῖπνο ὁ Ἰησοῦς λέει: «Πρὸς σὲ ποιῶ τὸ Πάσχα...». Ποὺ εἶναι ὅμως τὸ δωμάτιο ποὺ θὰ Τὸν ὑποδεχθοῦμε; Εἶναι ὅλα ἔτοιμα; Κανένα δωμάτιο τῆς ψυχῆς μου δὲν εἶναι ἀληθινὰ καθαρὸ καὶ διακοσμημένο γιὰ μια τέτοια ἐπίσκεψη. Ἐξάλλου δὲν θὰ ἔφτανε νὰ προετοιμάσω μια γωνιὰ μόνο τῆς ψυχῆς μου, στριμώχνοντας τὴν ἀκαταστασία ποὺ ὑπάρχει στὰ ἄλλα μέρη τοῦ ἑαυτοῦ μου. Πρέπει νὰ πλυθεῖ καὶ νὰ καθαριστεῖ ὀλοκληρῆ ἡ ψυχὴ. Δὲν ἔχω τὸ κουράγιο νὰ τὸ κάνω. Ε, λοιπόν, Κύριε, ἔλα ἐσὺ μέσα μου νὰ ἐτοιμάσεις ἕνα Ὑπερῶ. Μεῖνε μαζί μου καὶ πέρα ἀπὸ τὸν χρόνο μιᾶς παροδικῆς ἐπίσκεψης. Γίνε ὁ μόνιμος οἰκοδεσπότης τῆς ψυχῆς μου, ὁ κύριός της. Νὰ τὰ κλειδιὰ ποὺ ἀνοίγουν ὅλες τὶς πόρτες· τώρα ἐγὼ εἶμαι φιλοξενούμενος στὸ δικό Σου σπίτι.

Κι ἂν θέλεις νὰ ἔρθεις στὸν οἶκο μου, Κύριε, μαζί μὲ τοὺς μαθητές Σου, αὐτὸ σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ σὲ δεχτῶ μέσα μου κατὰ τρόπο «καθολικό». Δὲν μπορῶ νὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ τὸ μυστικὸ Σου Σῶμα. Δεχόμενος Ἐσένα, δέχομαι πνευματικὰ ὅλη τὴν κοινότητα τῶν μαθητῶν Σου, ὅλη τὴν Ἐκκλησία. Ἡ ψυχὴ μου πρέπει νὰ ἀνοίξει ἐν ἀγάπῃ καὶ νὰ ἐνωθεῖ μὲ ὅλους ἐκείνους ποὺ πιστεύουν σ' Ἐσένα, ὅσους Σὲ ἀγαποῦν, ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι Σὲ ἐπικαλοῦνται. Καὶ μακάρι νὰ γίνω ἕνα μὲ ὅλους αὐτούς, μὲ ὅσους ζοῦν «ἐν Σοί», μὲ ὅσους ἔχουν κοιμηθεῖ «ἐν Σοί», μαζί μὲ τὴν ὑπερευλογημένη Μητέρα Σου, τοὺς ἀποστόλους, τοὺς μάρτυρες, τοὺς ἀγίους

τοῦ χθές, τοῦ σήμερα καὶ τοῦ αὔριο. Ἔλα μέσα μου, Κύριε, «μετὰ τῶν Μαθητῶν Σου».

Πλησιάζεις νὰ μοῦ πλύνεις τὰ πόδια, Κύριε. Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ διαμαρτυρηθῶ ἐναντία στὴν περίσσια τῆς ταπείνωσής Σου, ποὺ Σὲ κάνει νὰ γονατίζεις μπροστά μου καὶ νὰ μὲ πλένεις. Μοῦ λὲς ὅτι, ἂν δὲν μοῦ πλύνεις τὰ πόδια, δὲν ἔχω μέρος κοντά Σου... Ὁ Ἰησοῦς μὲ αὐτὰ τὰ λόγια, δύο πράγματα ὑπονοεῖ: πρῶτον, ὅτι πρέπει νὰ ἀφήνουμε νὰ μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες μας, ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους λεκέδες: «Κύριε, μὴ τοὺς πόδας μου μόνον, ἀλλὰ καὶ τᾶς χεῖρας καὶ τὴν κεφαλὴν!», ὅπως εἶπε καὶ ὁ Πέτρος. Καὶ δεύτερον, ὅτι το νὰ ἔχουμε μέρος κοντὰ Του σημαίνει νὰ μετέχουμε στὴ δικὴ Του ταπείνωση καὶ στὸ δικὸ Του σκύψιμο, ὅταν πλένει τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων. Ἀνήκω στοὺς φίλους Του, λοιπόν, ἂν Τὸν ἀφήνω νὰ μοῦ πλένει τὰ πόδια καὶ ἂν πλένω ἐγὼ τὰ πόδια τῶν ἄλλων κατὰ τὸ παραδειγμα Του: «Εἰ οὖν ἐγὼ ἔνιψα ὑμῶν τοὺς πόδας, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, καὶ ὑμεῖς ὀφείλετε ἀλλήλων νίπτειν τοὺς πόδας».

Τί σημαίνει πλένω τὰ πόδια τῶν ἀδελφῶν μου; Πρὶν χύσω τὸ νερὸ στὰ πόδιά τους, πρέπει πρῶτα νὰ πάρω τὴ μόνη στάση ποὺ τὸ ἐπιτρέπει, τὴ στάση τῆς ἀπολυτῆς ταπείνωσης: Πρέπει νὰ κατεβῶ στὸ ἐπίπεδό τους καὶ νὰ γονατίσω μπροστά τους. Μὲ λίγα λόγια πρέπει νὰ σκύψω. Τὸ σημεῖο αὐτὸ ἔχει μεγάλη ἀξία γιὰ ὀλοκληρῆ τὴν πνευματικὴ μας ζωὴ: μπορούμε νὰ πορευθοῦμε πρὸς τὸν Θεό, εἴτε μέσα ἀπὸ στιγμὲς ἀνατασης, εἴτε μέσα ἀπὸ τὸ σκύψιμο στὶς ἀνάγκες τῶν ἀδελφῶν μας, εἴτε ἀνεβαίνοντας, εἴτε κατεβαίνοντας. Κάποιες ὥρες, δὲν ἔχουμε καθόλου φτερά, ἢ ξηρότητα μᾶς πλημμυρίζει, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀνυψωθοῦμε πρὸς τὸν Θεό. Τότε, ὅταν δὲν μπορούμε νὰ Τὸν βροῦμε πιο πάνω ἀπὸ μας, ὅταν ἴσως δὲν μπορούμε νὰ Τὸν βροῦμε πια οὔτε μέσα μας, μπορούμε νὰ Τὸν βροῦμε πιο χαμηλά. Μπορούμε νὰ σκύψουμε σὲ μια ἀμαρτία ἐνδὸς ἀδελφοῦ μας, ἄς μὴν ποῦμε χειρότερη ἀπὸ τὶς δικὲς μας (ἀφού, ὅταν τὰ μάτια μας εἶναι καθαρὰ, θὰ ξερούμε ὅτι οἱ δικὲς μας ἀμαρτίες ἔχουν ἤδη φθάσει στὸν πάτο), ἀλλὰ φαινομενικὰ πιο «κραυγαλέα», πιο ὀρατὴ. Ἄς σκύψουμε πάνω ἀπὸ ἕνα φυσικὸ πόνον ἐνδὸς ἀδελφοῦ μας καί, βοηθώντας αὐτόν, θὰ βροῦμε τὸν Θεό, τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ σκύβουμε.

Πλένω τὰ πόδια τῶν ἀνθρώπων σημαίνει φέρνω δροσιὰ καὶ ἀνακούφιση σὲ ὅποιον ὑποφέρει. Σημαίνει ὅμως ἐπίσης ὅτι προσπαθῶ νὰ ἐλευθερώσω τὸν ἀμαρτωλὸ ἀπὸ τὴν ἀμαρτία του. Ἡ μέθοδος τοῦ «πλυσίματος τῶν ποδιῶν», ὅταν ἐφαρμόζεται σὲ ἕναν ἀμαρτωλὸ, εἶναι πολὺ ξεχωριστὴ καὶ πολὺ λεπτὴ. Δὲν τίθεται θέμα παρατηρήσεων ἢ διδασκαλίας. Ὁ τόνος τῆς ἀνωτερότητας (νόμιμος κάποιες φορὲς) δὲν ἔχει θέση ἐδῶ. Πρέπει νὰ παρουμε ὡς πρὸς αὐτόν στάση ταπεινοῦ ὑπηρέτη. Πρέπει αὐτὴ ἢ ταπείνωση κι αὐτὴ ἢ φιλανθρωπία νὰ ἀσκήσουν στὸν ἀμαρτωλὸ τέτοια πίεση, ὥστε νὰ τὸν σπρώξουν, χωρὶς ἀντίλογο, ἔξω ἀπὸ τὴν

ἄμαρτία του. Νὰ ἢ βαθιὰ καὶ δύσκολη προοπτικὴ τῆς νίψεως τῶν ποδιῶν...

Τὸ κεντρικὸ θέμα τοῦ Ὑπερώου βρίσκεται στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο. Ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πραγματικὰ παρῶν ταυτοχρόνως ὡς μερίζων καὶ μεριζόμενος, μᾶς προσφέρεται διὰ τῆς Εὐχαριστίας. Τὸ ὅτι δεχόμεστε μὲ τὸ Μυστήριον τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς, τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Σωτήρος, τὸ γνωρίζουμε ὅλοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ποὺ πλησιάζουμε τὴν Ἁγία Τράπεζα· αὐτὸ δὲν χρειάζεται νὰ τὸ ἀναπτύξουμε ἐδῶ. Θὰ προσπαθήσουμε ὅμως νὰ ἀναδείξουμε μερικὲς ἄλλες πτυχὲς τῆς Εὐχαριστίας ποὺ δὲν μᾶς εἶναι ἴσως τόσο οἰκεῖες.

Ἡ Εὐχαριστία, πρὶν νὰ γίνῃ παρουσία τοῦ Χριστοῦ μέσα μας, εἶναι καταρχᾶς ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ γιὰ μᾶς. Μὲ ἀφορμὴ τοῦτο τὸν ἑορτασμὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ἔχει ἰδιαίτερη ἀξία νὰ θυμηθοῦμε τὸν σύνδεσμο ποὺ θέλησε νὰ ἐγκαταστήσῃ ὁ Κύριος μας ἀνάμεσα στὸ Δεῖπνο στὸ Ὑπερῶο καὶ στὸ Ἰουδαϊκὸ Πάσχα, καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸ Δεῖπνο καὶ στὸ Πάθος. Κάθε Εὐχαριστία εἶναι κι ἓνα θυσιαστικὸ Δεῖπνο. Κάθε φορὰ ποὺ κοινωνοῦμε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, κοινωνοῦμε τὸ Πάθος Του, παίρνουμε μέρος στὴ θυσία Του. Θὰ πρέπει νὰ καθαρίζουμε καὶ νὰ προσφέρουμε τὸ δικὸ μας προσωπο, τὶς ἐγωιστικὲς ἐπιθυμίες μας, τὸ θέλημά μας, θὰ πρέπει νὰ βυθίζουμε στὴ δικὴ μας καρδιὰ τὸ κοφτερὸ μαχαίρι τοῦ θύτη. Κάθε κοινωνία μας εἶναι μιά πνευματικὴ θυσία.

Ἐπὶ ἄρχῃ ἀκόμη ἢ αἰώνια καὶ οὐράνια Εὐχαριστία μὲ τὴν ὁποία μας ἐνώνει κάθε ἐπίγεια Εὐχαριστία μας.

Μία ἄλλη πτυχὴ τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου εἶναι ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲν συνειδητοποιοῦν - ἴσως ἀρκετὰ- ὅτι ἡ πλήρης κοινωνία τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μόνον ἡ κοινωνία τῆς κεφαλῆς ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν μελῶν τοῦ μυστικοῦ Σώματος. Ἡ Εὐχαριστία, ὡς συσσωμάτωση μὲ τὸ προσωπο τοῦ Ἰησοῦ, ἀποτελεῖ καὶ συσσωμάτωση μὲ τὴν Ἐκκλησία, μὲ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὶς ἀδελφές μας.

Τέλος, θὰ πρέπει νὰ θυμηθοῦμε ὅσα εἶπαμε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ Ὑπερῶο τῆς ψυχῆς μας. Πέρα ἀπὸ τὸ ὄρατο Πάσχα, πέρα ἀπὸ τὴ μυστηριακὴ θυσία καὶ κοινωνία, ὑπάρχει ἓνα ἀόρατο Πάσχα, μιά θυσία καὶ μιὰ κοινωνία καθαρὰ πνευματικὲς ποὺ μποροῦμε πάντα νὰ προσφέρουμε καὶ νὰ δεχόμεστε μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ψυχῆς μας. Αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ Εὐχαριστία, τῆς ὁποίας εἴμαστε ταυτόχρονα οἱ λειτουργοὶ καὶ οἱ ἀποδέκτες, μπορεῖ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ σπουδαίους καρπούς. Μποροῦμε, ἔν πνεύματι, νὰ τρεφόμεστε μὲ τὸν Ζωντανὸ Ἄρτο, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό... Κάθε στιγμή ὁ Ἰησοῦς, ὁ αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, μᾶς λέει ὅ,τι καὶ οἱ λειτουργοὶ στὶς ἐπιγεῖες λειτουργίες: «Μετὰ φόβου Θεοῦ, πίστεως καὶ ἀγάπης προσέλθετε».

Ἡ Μεγάλη Πέμπτη μᾶς ὁδηγεῖ ἐπίσης νὰ στοχαστοῦμε τὴν προδοσία τοῦ Ἰούδα. Ἡ

προδοσία είχε ήδη συντελεστεί, όταν ο Ιούδας συνεννοήθηκε με τους Ιουδαίους να τους παραδώσει τὸν Διδάσκαλό του. Ἐπρεπε ὅμως νὰ ἐκδηλωθεῖ με μια ιδιαίτερα ὀδυνηρὴ χειρονομία μέσα στὸ Ὑπερῶν, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ τελευταίου Δείπνου.

«Ἄμην, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει μέ... ἐκεῖνος ἐστὶν ὃ ἐγὼ βάψας τὸ ψωμίον ἐπιδώσω, καὶ ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτη. Καὶ μετὰ τὸ ψωμίον, τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς...». Ὁ Ἰούδας, φέροντας τὴν προδοσία μέσα στὴν καρδιά του, ἀποδέχεται τὸ ψωμί πὸ τοῦ προσφέρει ὁ Ἰησοῦς, κι ἐμεῖς βρίσκουμε τὴν πράξη του ἀποκρουστική. Βεβήλωσε τὸ τραπέζι τοῦ Κυρίου του. Ἐμεῖς ὅμως πόσες φορές πήραμε μέρος στὸ τραπέζι Του, χωρὶς νὰ καθαρίσουμε τὴν καρδιά μας ὅσο θὰ ἔπρεπε; Πόσες φορές, ἀφοῦ πήραμε μέρος στὸ Δεῖπνο τοῦ Κυρίου, πέσαμε ἐκούσια στὴν ἀμαρτία; Ὁ Ἰούδας προδωσε τὸν Κύριο μία φορά, θὰ λέγαμε «χοντρικά». Ἐμεῖς τὸν προδίδουμε συνεχῶς στὶς λεπτομέρειες. Αὐτὴ ὅμως δὲν εἶναι μικρότερη προδοσία.

Ὁ Ἰησοῦς λέει στὸν Ἰούδα: «Ὅ,τι εἶναι νὰ κάνεις, κάμε τὸ γρήγορα». Ὁ Ἰούδας βγῆκε για νὰ ὀλοκληρώσει τὸ μοιραῖο ἔργο του: «Ἦν δὲ νύξ», ἦταν ἡ ὥρα τοῦ σκότους ἔξω ἀπὸ τὸ Ὑπερῶν καὶ μέσα στὴν καρδιά τοῦ προδότη. Αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, πὸν στέλνει τὸν Ἰούδα νὰ ὀλοκληρώσει τὸ ἔγκλημά του, εἶναι βαθυτερος καὶ πιο φιλόανθρωπος ἀπ' ὅσο φαίνεται. Οἱ μαθητὲς, μᾶς λέει τὸ τέταρτο Εὐαγγέλιο, πίστεψαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε ἀναθέσει στὸν Ἰούδα νὰ ἀγοράσει κάτι ἢ νὰ δώσει χρήματα στοὺς φτωχοὺς λόγω τῆς ἑορτῆς. Κι αὐτὸ ἦταν ἀλήθεια, ἀλλὰ με μιά ἔννοια πὸν οἱ μαθητὲς δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποψιαστοῦν. Ὁ Ἰησοῦς ἔστειλε τὸν Ἰούδα νὰ ἀγοράσει για τριάντα ἀργῦρια τὸν Πασχάλιο Ἄμνόν, διότι, παραδίδοντας τὸν Διδάσκαλό του, προμήθευσε στὸν κόσμον τὸ θῦμα τοῦ Πάσχα πὸν θὰ γινόταν ἱλασμὸς για κάθε ἀμαρτία. Ἡ γενναιοδωρία τοῦ Ἰησοῦ στὸ ἀπολυτρωτικὸ Τοῦ ἔργο ὑπερβαίνει τὴ φρίκη κάθε προδοσίας.

Ἄς συνοψίσουμε σὲ μίαν προσευχὴ ὅλο τὸ νόημα τῆς σημερινῆς ἡμέρας, τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Αὐτὴ ἡ προσευχὴ ψάλλεται με ιδιαίτερη ἐπισημότητα σήμερα στὴ Λειτουργία, ἀλλὰ τὴν ἀπαγγέλλουμε καὶ κάθε φορὰ πρὶν κοινωνήσουμε:

«Τοῦ Δείπνου Σου τοῦ Μυστικοῦ σήμεραν, Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνὸν με παράλαβε. Οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς Σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημα Σοὶ δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας. Ἄλλ' ὡς ὀληστής ὁμολογῶ Σοί, μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Πηγή: agiazoni.gr